

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 30, 2018

Nummer 30, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1797](#) 28-09-2018

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3994](#) 27-09-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3917](#) 20-09-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:3356](#) 18-09-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:8244](#) 13-09-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:2272](#) 05-09-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:6718](#) 17-07-2018

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:4517](#) 20-09-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:3429](#) 14-09-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:7650](#) 07-09-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:8964](#) 08-08-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:7474](#) 07-08-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:10849](#) 07-02-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 26-07-2018

Vyshnyakov t. Oekraïne

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

HR: bij een verzoek tot uithuisplaatsing hoeft geen verleningsbesluit van het college ex artikel 1:265b lid 2 BW te worden overgelegd als het verzoek strekt tot plaatsing bij de andere met het gezag belaste ouder.

Partijen zijn gescheiden en ouders van een dochter. Zij oefenen samen het gezag uit en gaven uitvoering aan een zorgregeling, waarbij de dochter ieder weekend van vrijdagmiddag tot zondagavond bij de vader verbleef. Formeel heeft de dochter haar hoofdverblijfplaats bij de moeder, maar zij verblijft sinds juli 2017 feitelijk bij de vader.

De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) heeft verzocht de dochter onder toezicht te stellen en uit huis te plaatsen bij de vader. De moeder heeft het verzoek tot ondertoezichtstelling gesteund, maar heeft zich verzet tegen uithuisplaatsing bij de vader. De kinderrechter heeft de verzoeken van de Raad toegewezen.

Het hof heeft deze beslissing bekrachtigd. De moeder had voor het hof onder meer het verweer gevoerd dat de Raad heeft nagelaten een besluit van het college van burgemeester en wethouders (hierna: het college) tot het verlenen van jeugdhulp aan de dochter aan de rechtbank over te leggen. Het hof heeft dat verweer verworpen. Het hof constateerde dat bij het verzoekschrift in eerste aanleg door de Raad inderdaad geen besluit was overgelegd van het college, zoals is vereist op grond van artikel 1:265b lid 2 BW. Volgens hof heeft dit echter niet tot gevolg dat de machtiging tot uithuisplaatsing ten onrechte is verleend. De Raad heeft de rechtbank verzocht de dochter uit huis te plaatsen zonder dat het college een daartoe strekkend besluit heeft genomen, omdat het belang van de dochter dit vergt. Daarmee heeft de Raad kennelijk een beroep gedaan op de bepaling in artikel 1:265b BW. Hoewel dit niet expliciet is beschreven, blijkt uit de overwegingen van de kinderrechter dat zij het ondanks het ontbreken van het verleningsbesluit van het college in het belang van de dochter noodzakelijk heeft geacht om haar uit huis te plaatsen. Het hof begrijpt de beslissing van de rechtbank zo, dat aldus toepassing is gegeven aan hetgeen is bepaald in artikel 1:265b lid 3 BW.

In cassatie wordt geklaagd dat het hof zelf had moeten beoordelen of op grond van artikel 1:265b lid 3 BW kan worden afgeweken van de verplichting tot het overleggen van een besluit

als hiervoor bedoeld. Verder zou het hof een te ruime toepassing hebben gegeven aan het bepaalde in artikel 1:265b lid 3 BW: uit de wetsgeschiedenis blijkt dat deze uitzondering alleen toepassing vindt in geval van spoed of onenigheid tussen het college en de Raad.

De Hoge Raad oordeelt dat deze klachten niet tot cassatie kunnen leiden. Daartoe wordt het volgende overwogen. Het besluit van het college dat op grond van artikel 1:265b lid 2 BW moet worden overgelegd, ziet in geval van een uithuisplaatsing op het verlenen van een individuele voorziening als bedoeld in artikel 2.3 lid 1 Jeugdwet. Een zodanige voorziening wordt door het college getroffen en bestaat meestal uit plaatsing van een kind bij een pleeggezin of in een instelling. De gemeente is voor die plaatsing financieel verantwoordelijk. Daarom moet aan een dergelijke voorziening een verleningsbesluit ten grondslag liggen, dat jegens de gemeente ook een aanspraak van de jeugdige of zijn ouders op deze voorziening vestigt. Indien het verzoek van de Raad strekt tot plaatsing van het kind bij de andere met het gezag belaste ouder, is van een door de gemeente te treffen en te financieren individuele voorziening echter geen sprake. De in artikel 1:265b lid 2 BW gestelde eis ziet dan ook niet op dit geval. Bij een verzoek van de Raad of het Openbaar Ministerie om een machtiging tot uithuisplaatsing behoeft dus geen verleningsbesluit van het college te worden overgelegd indien het verzoek strekt tot plaatsing bij de andere met het gezag belaste ouder. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1797

Zaaknummer: 18/00616

Wetsartikelen: 1:265b BW

RECHTSPRAAK

Ambtshalve beëindiging van het gezag uitgesproken door de kinderrechter op grond van artikel 1:267 lid 2 BW (geschil over beëindiging gezag tussen Raad en GI). Hof gelast nader onderzoek in verband met het belang van de kinderen meer bij de leefwereld van de Somalische moeder en (stief)vader betrokken te worden.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) verzocht een gezagsbeëindigende maatregel te verzoeken voor vier kinderen uit een Somalisch gezin die sinds 2014 uit huis geplaatst zijn. Twee kinderen zijn door de (stief)vader erkend, de andere twee kinderen zijn geboren uit de relatie van de moeder en de vader.

De Raad vond het beter om geen gezagsbeëindigende maatregel in te zetten. De GI is van mening dat bij het beoordelen van de vraag naar de aanvaardbare termijn dient te worden uitgegaan van het perspectief van de kinderen vanaf het moment van uithuisplaatsing. De aanhoudende procedures en boodschappen vanuit de ouders gericht op thuisplaatsing geven veel onrust en daarmee een onacceptabele belasting voor de kinderen. De rechtbank heeft ambtshalve de gezagsbeëindiging uitgesproken en daartoe overwogen dat de ontwikkelingsbelangen van de kinderen prevaleren boven de wens van de ouders om de opvoeding van de kinderen op zich te nemen.

In het hoger beroep dat de ouders tegen de gezagsbeëindiging hebben ingesteld, persisteert de GI in haar opvatting. Ook de Raad vindt nog steeds, hoewel hij geen hoger beroep heeft ingesteld, dat geen gezagsbeëindigende maatregel moet worden ingezet. Volgens de Raad is eerst beter onderzoek nodig. De Raad stelt bezorgd te zijn over hoe de omgang nu verder vormgegeven gaat worden. Met name de oudste kinderen missen de ouders enorm en willen graag contact met hen. Bij de jongste kinderen speelt dit minder en zij vervreemden dus meer van hun ouders. Bovendien is sprake van een Somalisch gezin, met een andere cultuur, waarvan de kinderen thans weinig meekrijgen. Ten aanzien van de oudste twee kinderen ziet de Raad in de toekomst wel een mogelijkheid voor een thuisplaatsing. De Raad adviseert nader onderzoek.

Het hof beoordeelt de gezagsbeëindiging mede in het licht van artikel 3 en 20 IVRK. Artikel 20 IVRK houdt, voor zover relevant, in dat bij het overwegen van oplossingen voor een kind dat niet thuis kan wonen op passende wijze rekening wordt gehouden met de wenselijkheid van continuïteit in de opvoeding van het kind en met de etnische, godsdienstige en culturele achtergrond van het kind en met zijn of haar achtergrond wat betreft de taal. Het hof zal (ook) nagaan of de betrokken instanties bij weging van de voorgestane beëindiging van het gezag van de ouders, in voldoende mate rekening hebben gehouden met deze verdragsregels.

Het hof stelt vast dat de Raad en de ouders elkaar vinden in het feit dat de kinderen meer bij de leefwereld en de cultuur van de ouders betrokken moeten worden. Het hof stelt verder vast dat de GI weliswaar stelt open te staan voor een 'andere' contactregeling maar dat een 'andere' contactregeling geen uitbreiding van het huidige contact tussen de ouders en de kinderen impliceert.

Het hof is vooralsnog, gezien ook doel en strekking van de genoemde verdragsbepalingen, van oordeel dat de kinderen er belang bij hebben dat zij in deze situatie meer in de leefwereld van de moeder en de (stief)vader betrokken gaan worden dan tot nu toe het geval is geweest. Daarmee ziet het hof ook meer mogelijkheden ontstaan voor contact tussen de kinderen onderling, welk contact op dit moment minimaal is. Het hof vraagt van de (advocaat van de) ouders en van de GI na te gaan wat er zou moeten of kunnen gebeuren om voor elkaar te krijgen dat de kinderen meer gaan meekrijgen van de (cultuur van de) ouders en dat de kinderen ook onderling meer contact hebben. Daartoe zou een plan van aanpak moeten worden opgesteld of bij verschil van mening verschillende plannen van aanpak. De Raad wordt vervolgens verzocht daarover nader te adviseren.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 27-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3994

Zaaknummer: 200.240.122_01

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling. Rechtbank en hof wijzen verzoek machtiging tot uithuisplaatsing minderjarige van bijna 16 jaar af. Hoofdverblijfplaats is bepaald bij vader, maar dochter woont feitelijk bij moeder. GI meent dat er geen juridische grondslag is voor de feitelijke verblijfplaats. GI vindt dat zij niet met behulp van artikel 1:265g BW een grondslag voor deze feitelijke verblijfplaats kan creëren. Dat zou oneigenlijk gebruik van dit artikel zijn. Hof meent dat dit wel kan.

De gecertificeerde instelling (GI) komt in hoger beroep van de afwijzing van haar verzoek een machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige te verlenen. In hoger beroep wordt dit verzoek eveneens afgewezen.

In deze procedure stelt de GI dat de huidige situatie uiterst onwenselijk is. De minderjarige woont feitelijk niet waar zij zou moeten wonen. Er is geen juridische grondslag voor haar feitelijke verblijfplaats. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de bepaling van de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij de vader er niet aan de in weg staat dat de GI met toepassing van artikel 1:265g BW een zorgregeling vaststelt waarbij de dochter feitelijk bij de moeder verblijft. Dit wetsartikel wordt op deze manier oneigenlijk gebruikt. De GI is van mening dat de wetgever niet kan hebben bedoeld om het mogelijk te maken dat door de vaststelling van een verdeling van zorg- en opvoedtaken inbreuk wordt gemaakt op de bepaling van het hoofdverblijf dan wel op het vereiste om een machtiging te verkrijgen voor een uithuisplaatsing.

De moeder merkt hierover op dat het, anders dan de GI aanvoert, juridisch mogelijk is dat de hoofdverblijfplaats van een kind bij de ene ouder is, maar dat het kind in het kader van een zorgregeling grotendeels of zeer veel tijd bij de andere ouder verblijft.

Het hof overweegt hierover het volgende. In het onderhavige geval is sprake van een kind dat onder toezicht is gesteld en dat bij de moeder woont. Dit betekent dat artikel 1:265g BW van toepassing is. De GI kan bij de kinderrechter een verzoek indienen tot het wijzigen van de

verdeling van de zorg- en opvoedingstaken. Dat de minderjarige haar hoofdverblijf bij de vader heeft, maar feitelijk bij de moeder woont, maakt dit niet anders.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 20-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3917

Zaaknummer: 200.240.400_01

RECHTSPRAAK

Bewind. Verzoeker niet-ontvankelijk in verzoek tot machtiging om de woning van betrokkene te verkopen en te leveren, aangezien betrokkene in staat is zelf toestemming te geven en die ook wil geven, blijkt een door haarzelf ondertekend verzoek aan de kantonrechter.

De bewindvoerder vraagt machtiging tot verkoop om de woning van rechthebbende te mogen verkopen en leveren. De bewindvoerder heeft het verzoek aangevuld met een door rechthebbende zelf ondertekend verzoek.

De kantonrechter overweegt als volgt. Het verzoek tot machtiging is gegrond op artikel 1:441 BW. Uit dit artikel volgt dat de bewindvoerder voor de in dat artikel genoemde handelingen (waaronder het verkopen van een woning) toestemming nodig heeft van de rechthebbende of, indien deze daartoe niet in staat of weigerachtig is, machtiging van de kantonrechter. In de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de goederen van rechthebbende onder bewind zijn gesteld, is door de kantonrechter vastgesteld dat de rechthebbende in staat is toestemming te geven voor de handelingen als bedoeld in artikel 1:441 lid 2 BW. Niet gebleken is dat rechthebbende inmiddels deze toestemming niet meer kan geven. Sterker nog, door de bewindvoerder is een door de rechthebbende ondertekend verzoek ingediend.

Aangezien rechthebbende in staat is toestemming te verlenen voor de verkoop en levering van de aan hem toebehorende woning en gebleken is dat hij daartoe niet weigerachtig is, komt de kantonrechter geen bevoegdheid toe om te beslissen op het machtigingsverzoek. Gelet op het voorstaande zal de kantonrechter verzoekster niet-ontvankelijk verklaren.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 20-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:4517

Zaaknummer: 7147739 UT VERZ 18-19891

RECHTSPRAAK

Beschermingsbewind. Opzegging inboedelverzekering gewone beheersdaad van de bewindvoerder; met de opzegging is niet onzorgvuldig gehandeld.

De bewindvoerder heeft de inboedelverzekering per 8 mei 2015 opgezegd. In de woning van appellant wiens goederen onder bewind zijn gesteld, heeft in juli 2015 een inbraak plaatsgevonden. Volgens appellant heeft hij schade geleden van meer dan € 19.000. De schade-expert rapporteerde een schade van € 2.335. Appellant spreekt bewindvoerder aan wegens tekortschieten in de zorg van een goed bewindvoerder en spreekt hem aan tot schadevergoeding. Het opzeggen van de inboedelverzekering moet worden gekwalificeerd als een daad van beschikking, gelet op het definitieve karakter daarvan, aldus appellant. Daarom was instemming van betrokkene nodig. En ook als de opzegging een daad van beheer is, is de bewindvoerder tekortgeschoten in de zorg van een goed bewindvoerder.

De bewindvoerder ziet de opzegging als een beheershandeling. Hij heeft daarover telefonisch overleg gevoerd met betrokkene. Opzegging van de verzekering was noodzakelijk omdat de financiële situatie van appellant zeer nijpend was en er geen andere mogelijkheden waren om een royement wegens wanbetaling te voorkomen.

Het hof overweegt als volgt. De vraag die allereerst beantwoord dient te worden is of de opzegging van de inbraakverzekering kwalificeert als een gewone beheersdaad, als bedoeld in artikel 1:441 lid 2 onder a BW, waarvoor de bewindvoerder geen toestemming van appellant (of machtiging van de kantonrechter) hoefde te vragen.

Met de rechtbank beantwoordt het hof deze vraag bevestigend. Onder beheer moet in dit verband worden verstaan alles wat moet worden gedaan in het kader van een normale exploitatie van de onder bewind gestelde goederen. Of sprake is van normale exploitatie dient te worden beoordeeld naar de omstandigheden van het geval. Als vaststaande omstandigheden gelden in het onderhavige geding dat appellant een bijstandsuitkering ontvangt, bij aanvang van de bewindvoering en ook thans nog in een zeer problematische schuldensituatie verkeert en geen beroep meer kan doen op schuldsanering. Verder heeft de bewindvoerder gesteld dat appellant hem nimmer heeft ingelicht over waardevolle spullen in

zijn woning, hetgeen door appellant niet is betwist. Het lag op de weg van appellant om – gevraagd of ongevraagd – opgave te doen van waardevolle goederen en/of vermogen, aangezien hij had moeten begrijpen dat dit van belang was bij de uitvoering van het bewind en de onderhandelingen die de bewindvoerder met de schuldeisers van appellant diende te voeren. Ook acht het hof van belang dat het afsluiten of aanhouden van een inboedelverzekering niet wettelijk verplicht is en dat een dergelijke verzekering strekt ter bescherming tegen verlies van goederen en/of vermogen, waarvan de bewindvoerder hier nou juist mocht veronderstellen dat deze/dat er niet waren/was. Niet betwist is dat de bewindvoerder werd gesteld voor de noodzaak om de jaarpremie voor de inboedelverzekering te voldoen, op straffe van royement met bijkomende kosten. Evenmin is betwist dat voor voldoening van de jaarpremie onvoldoende gelden op de beheerrekening aanwezig waren en ook onvoldoende gelden beschikbaar zouden komen als bijvoorbeeld het telefoonabonnement zou worden opgezegd. Onder de geschetste omstandigheden is het opzeggen van de inboedelverzekering een gewone beheersdaad waarvoor geen toestemming van appellant nodig was.

In voorgaande genoemde omstandigheden ligt besloten dat de stelling van appellant, dat de bewindvoerder ook overigens niet heeft gehandeld als een zorgvuldig handelend bewindvoerder betaamt, wordt verworpen. Het opzeggen van de inboedelverzekering bij een minimale financiële ruimte en om voorrang strijdende financiële verplichtingen van de onder bewind gestelde is dan niet onzorgvuldig. Van aansprakelijkheid van de bewindvoerder voor door de inbraak ontstane schade is reeds daarom geen sprake.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:3356

Zaaknummer: 200.228.913/01

RECHTSPRAAK

Ontbinding geregistreerd partnerschap verzocht. Geregistreerd partnerschap niet duurzaam ontwricht. Partijen zijn geëmigreerd naar Duitsland. Daar wordt het geregistreerd partnerschap niet erkend en worden zij als twee alleenstaanden beschouwd. Hun kinderen zijn buitenechtelijk. Omzetting van een geregistreerd partnerschap in een huwelijk lost voor Duitsland het probleem niet op. Zij willen het geregistreerd partnerschap ontbinden en in het huwelijk treden. Rechtbank spreekt ontbinding uit. Ouderschapsplan in dit geval niet vereist.

Verzoekers hebben gesteld dat hun geregistreerd partnerschap duurzaam is ontwricht. Ter motivering daarvan is het volgende gesteld. Partijen zijn in september 2017 naar Duitsland geëmigreerd. Het geregistreerd partnerschap wordt in Duitsland niet erkend en zij lopen hierdoor tegen diverse financiële, praktische en maatschappelijke problemen aan. Zo worden zij, omdat zij als alleenstaanden worden aangemerkt, hoger aangeslagen voor diverse belastingen en premies. Verzoekers en hun kinderen worden niet als gezin gezien, maar de kinderen van partijen worden als buitenechtelijk beschouwd. Het is de man niet toegestaan om zelf met de kinderen naar het buitenland te reizen.

Verzoekers hebben overwogen het geregistreerd partnerschap om te zetten in een huwelijk, maar hen is te kennen gegeven dat dit evenmin zou worden erkend, omdat daar nog immer het geregistreerd partnerschap aan ten grondslag zou liggen. Ten bewijze van hun stellingen hebben verzoekers ieder een uittreksel uit het equivalent van de Duitse gemeentelijke basisadministratie overgelegd, te weten een zogenoemde ‘*Aufenthaltsbescheinigung*’ waaruit blijkt dat zij bij het onderdeel burgerlijke staat ‘*Familienstand*’ geregistreerd zijn als alleenstaande ‘*ledig*’.

Verzoekers willen daarom hun geregistreerd partnerschap ontbinden om vervolgens met elkaar in het huwelijk te treden. Zij hebben ontheffing gevraagd van het indienen van een ouderschapsplan.

Naar het oordeel van de rechtbank is het geregistreerd partnerschap niet duurzaam ontworpen. Doel van de ontbinding ervan is immers om vervolgens met elkaar in het huwelijk te treden. Ter zitting hebben verzoekers hun verzoek toegelicht aldus, dat zij bij het aangaan van een geregistreerd partnerschap nog geen emigratieplannen hadden en dat zij voorts onbekend waren met de mogelijke internationale consequenties van een geregistreerd partnerschap. Er bestaan volgens verzoekers in hun situatie geen alternatieve manieren, anders dan het onderhavige verzoek, om tot een huwelijk met elkaar te komen dat internationaal wel wordt erkend.

Naar het oordeel van de rechtbank hebben verzoekers, ondanks het ontbreken van de duurzame ontworpen en het in artikel 815 Rv vereiste ouderschapsplan, een redelijk belang om hun geregistreerd partnerschap te ontbinden om vervolgens met elkaar in het huwelijk te kunnen treden. Om verzoekers niet-ontvankelijk te verklaren acht de rechtbank, met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen, niet verenigbaar met de uit artikel 8 EVRM voortvloeiende verplichting van de nationale autoriteiten, onder wie de rechter, zich zo veel mogelijk in te spannen om het recht op *'family life'* tussen ouders en hun kinderen mogelijk te maken. De rechtbank is van oordeel dat van verzoekers niet kan worden gevergd dat zij een ouderschapsplan overleggen. In de onderhavige situatie is immers geen sprake van een situatie waarbij voorzieningen voor de kinderen dienen te worden getroffen omdat het gezin uit elkaar is.

De rechtbank zal het geregistreerd partnerschap van verzoekers ontbinden en het door hen getekende convenant zal de rechtbank aan deze beschikking hechten, zodat de inhoud ervan deel uitmaakt van deze beschikking.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:3429

Zaaknummer: C/08/219529 / ES RK 18-2829

RECHTSPRAAK

Rechtbank heeft uitvoerbaar bij voorraad machtiging tot uithuisplaatsing van het ongeboren kind verleend met ingang van de dag van geboorte tot ongeveer een jaar later. Ouders vragen in hoger beroep schorsing van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad. Hof wijst het verzoek tot schorsing af.

De kinderrechter heeft een machtiging tot uithuisplaatsing van het nog ongeboren kind van de ouders verleend in een voorziening voor pleegzorg met ingang van de dag van de geboorte tot 30 augustus 2019 en deze beslissing uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

De ouders verzoeken om de uitvoerbaarheid van de beslissing van de kinderrechter te schorsen, omdat deze beslissing zwaar ingrijpt in het gezinsleven en de gevolgen van de uithuisplaatsing wat betreft de eerste maanden van de hechting van de baby onomkeerbaar zijn. De ouders menen dat als er met spoed een ouder-kindtraject wordt gezocht, waarbij toezicht is op de ouders en de minderjarige, de veiligheid van het (ongeboren) kindje voldoende wordt gewaarborgd.

Het hof is van oordeel dat de ouders niet hebben aangetoond dat hun belang bij schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beschikking zwaarder weegt dan het belang dat met de uitvoering van de bestreden beschikking wordt gediend; in dit geval het zwaarwegende belang van de ongeboren baby.

De ouders hebben weliswaar aangegeven dat het NIFP-onderzoek, waaruit voortvloeit dat de ouders onvoldoende basisvaardigheden hebben voor het opvoeden van een kind, niet leidend is, maar het hof ziet – in onderhavige zaak waarin het schorsingsverzoek voorligt – geen aanleiding om aan de bevindingen uit dit rapport te twijfelen. Ook de door de ouders ter zitting aangedragen optie van een eventuele behandeling bij een moeder-kindhuis, is naar het oordeel van het hof te onzeker en onduidelijk – nog afgezien van de vraag of deze behandeling voldoende veiligheidswaarborgen biedt – om de uitvoerbaarheid van de bestreden beschikking te schorsen. Het hof betreft mede bij die overweging dat een andere instelling met beduidend intensievere behandelmogelijkheden, op dit moment geen mogelijkheden

daartoe ziet. De optie om de baby na de geboorte samen met de moeder in het gezin van oma moederszijde te laten opnemen, zoals de ouders ter zitting nog hebben voorgesteld, is naar het oordeel van het hof evenmin een reële optie gezien de ziekte van de oma moederszijde, de zorg die zij al draagt voor het 8-jarige broertje van de moeder en de lastige familieverhoudingen die dit in dit geval kan meebrengen. Uit de stukken blijkt ook dat deze optie eerder vergeefs is onderzocht. Het hof is, gelet op het vorenstaande, van oordeel dat de belangen van de ouders bij schorsing niet zwaarder wegen dan het belang dat door de uitvoering van de bestreden beschikking wordt gediend. Ook overigens is niet gebleken van een omstandigheid die tot schorsing van de tenuitvoerlegging zou moeten leiden. Dit brengt met zich dat het verzoek van de ouders tot schorsing afgewezen dient te worden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:8244

Zaaknummer: 200.245.180/02

RECHTSPRAAK

Melding van het vermoeden van kindermishandeling bij Veilig Thuis door het wijkteam van de gemeente. Is die melding onrechtmatig jegens de moeder? Kantonrechter meent van niet. Het belang van het kind bij het krijgen van de juiste zorg rechtvaardigt in dit geval een inbreuk op het recht op privacy.

De kantonrechter dient te beoordelen of de gemeente Rotterdam door het doen van een melding bij Veilig Thuis onrechtmatig heeft gehandeld in de zin van artikel 6:162 BW. Volgens de moeder is de onrechtmatigheid gelegen in een inbreuk op haar recht op privacy dan wel strijd met wat in het maatschappelijk verkeer betaamt (zorgvuldigheidsbeginsel). De gemeente heeft aangevoerd dat van onrechtmatig handelen geen sprake is omdat zij een terechte melding heeft gedaan bij Veilig Thuis. Bovendien is gehandeld volgens de stappen van de Meldcode, zodat van onzorgvuldig handelen ook geen sprake is geweest, aldus de gemeente.

De kantonrechter overweegt in dit verband als volgt. Uitgangspunt in de rechtspraak (zie Rb. Leeuwarden 15 augustus 2007, ECLI:NL:RBL EE:2007:BB1671 en Rb. Amsterdam 13 juni 2012, ECLI:NL:RBAMS:2012:BX1494) is dat de bescherming van de rechten van kinderen – een kwetsbare groep die extra bescherming behoeft – een zeer groot belang dient, dat zowel op nationaal niveau als op internationaal niveau in verschillende wetten en verdragen verankerd is. De overheid is verplicht om maatregelen te treffen die kinderen tegen mishandeling beschermen en heeft dat onder andere gedaan door de mogelijkheid te bieden aan eenieder die zich zorgen maakt over het lichamelijke of geestelijke welzijn van een kind en denkt aan kindermishandeling, hiervan melding te maken bij Veilig Thuis. Door op een dergelijke makkelijke en laagdrempelige manier eventuele misstanden aan het licht te kunnen brengen, worden de belangen van het kind gewaarborgd. Elke drempel die de meldingsbereidheid kan verminderen, zou de effectiviteit van de bescherming van het kind tegen eventuele mishandeling in de weg staan. Een melding van (het vermoeden van) kindermishandeling bij Veilig Thuis is daarom in beginsel niet onrechtmatig, ook niet als achteraf blijkt dat van mishandeling geen sprake was.

Een melding kan ertoe leiden dat Veilig Thuis een onderzoek instelt. Of dat gebeurt, beoordeelt Veilig Thuis zelf naar aanleiding van de melding. Een onderzoek door Veilig Thuis naar kindermishandeling moet als een inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de betrokkenen worden gezien. Dat maakt een onderzoek echter nog niet onrechtmatig jegens hen. Het onderzoek door Veilig Thuis is een bij wet voorziene inmenging van het openbaar gezag in de persoonlijke levenssfeer die het onrechtmatige karakter aan de inmenging in beginsel wegneemt. Hoe begrijpelijk het ook is dat een dergelijk onderzoek als ingrijpend wordt ervaren, het recht van het kind op bescherming van zijn lichamelijke en geestelijke integriteit prevaleert boven de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van hen die bij het onderzoek betrokken zijn. Dit geldt ook als de vermoedens omtrent de kindermishandeling achteraf onjuist blijken.

Of een melding toch onrechtmatig is, hangt af van de hoedanigheid van de melder en de zorgvuldigheid die de melder bij zijn beoordeling om een melding te doen in acht heeft genomen. Voorkomen moet worden dat een melding lichtvaardig wordt gedaan. Het opzettelijk doen van een valse melding is zonder meer onrechtmatig. Voor een professional is het doen van een melding bovendien onrechtmatig indien bij de beoordeling of een melding wordt gedaan niet de zorgvuldigheid is betracht die van een redelijk handelend en redelijk bekwaam professional mag worden verwacht. Hierbij geldt dat de professional die een voor zijn professie toepasselijk(e) protocol of meldcode correct heeft gevolgd, in beginsel de zorgvuldigheid van een redelijk handelend en redelijk bekwaam vakgenoot in acht heeft genomen.

Voor de kantonrechter is duidelijk dat in dit geval geen sprake is geweest van een opzettelijk valse melding. Vervolgens dient beoordeeld te worden of het wijkteam bij haar beslissing om een melding bij Veilig Thuis te doen de zorgvuldigheid van een redelijk handelend en redelijk bekwaam vakgenoot in acht heeft genomen. Aanleiding voor de melding waren de grote zorgen van het wijkteam over het welzijn van de zoon en de onmogelijkheid voor het wijkteam om hier nader onderzoek naar te doen en de zorgverlening op gang te brengen. Volgens de gemeente werd aan de zoon hierdoor de benodigde zorg onthouden.

Het formulier waarmee het wijkteam de melding bij Veilig Thuis heeft gedaan bevat een uitgebreide beschrijving van de bij het wijkteam bestaande zorgen over het welzijn van de zoon. Vast staat verder dat de moeder en de verschillende wijkteams al geruime tijd (1,5 jaar) in gesprek zijn geweest over de zorgverlening voor de zoon, maar dat deze zorgverlening niet van de grond is gekomen. Uit wat door partijen naar voren is gebracht blijkt verder dat de verhouding tussen partijen zeer moeizaam was, waardoor een impasse is ontstaan en de zorgverlening voor de zoon niet op gang gebracht kon worden. Dat het wijkteam dit heeft aangemerkt als een situatie waarin aan de zoon zorg werd onthouden en dat zij door

inschakeling van Veilig Thuis heeft willen bereiken dat de zoon alsnog de benodigde zorg zou krijgen, valt naar het oordeel van de kantonrechter te begrijpen.

De kantonrechter begrijpt dat door de melding een inbreuk is gemaakt op de privacy van de moeder en haar gezin, maar deze inbreuk is in de gegeven omstandigheden ondergeschikt aan het belang van het kind dat de overheid verplicht is te bewaken. Het belang van de zoon op het verkrijgen van de juiste zorg (bescherming van zijn lichamelijke en geestelijke integriteit) weegt in dit geval zwaarder dan het recht op privacy van de moeder en haar gezinsleden.

De gemeente heeft gemotiveerd weersproken dat zij – zoals de moeder stelt – de voorgeschreven stappen van de Meldcode niet in acht heeft genomen. Uit de door de gemeente gegeven onderbouwing, het overgelegde meldingsformulier en de overgelegde e-mailcorrespondentie blijkt dat de gemeente volgens de voorgeschreven stappen heeft gehandeld. De slotsom is dat de gemeente door het doen van de melding(en) bij Veilig Thuis niet onrechtmatig heeft gehandeld. De vorderingen van de moeder zijn daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:7650

Zaaknummer: 6553236 CV EXPL 17-44366

Rechters: J.W. Langeler

Advocaten: R.J. Michielsen en S. de Wit

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Wijziging van omstandigheden. De dienstbetrekking van de man is geëindigd. De man ontvangt WW en 10% van het pensioen. De vrouw heeft een erfenis ontvangen en haar deel van het pensioen van de man dat reeds wordt uitgekeerd. Van de vrouw wordt verwacht dat zij inteert op het uit erfenis ontvangen vermogen. Verminderde behoefte.

Het hof gaat uit van een wijziging van omstandigheden, omdat 's mans dienstbetrekking is geëindigd, de man WW ontvangt en 10% van het pensioen. Verder heeft de vrouw een erfenis van haar moeder gehad en ontvangt zij haar deel van het reeds uit te keren pensioen.

Ter zake van de behoefte van de vrouw overweegt het hof als volgt. In de beschikking voorlopige voorzieningen van 22 april 2014 is de aanvullende behoefte van de vrouw aan een bijdrage in haar levensonderhoud gesteld op een bedrag van € 1.185 netto per maand. De rechtbank heeft dit overgenomen in de echtscheidingsbeschikking van 6 mei 2014. Ter zitting is duidelijk geworden dat de vrouw van de erfenis van haar moeder, die begin 2016 is overleden, een bedrag van circa € 86.500 heeft overgehouden. Het hof is van oordeel dat de vrouw haar vermogen (deels) dient aan te wenden ter voorziening in de kosten van haar eigen levensonderhoud. Het hof zal in redelijkheid uitgaan van een bedrag van € 500 per maand. Het hof heeft hierbij rekening gehouden met het feit dat de man per 1 oktober 2020 met pensioen gaat en de vrouw – gelet op de lange duur van hun huwelijk – ongeveer de helft van de pensioenuitkering in het kader van de verevening zal ontvangen. Het hof zal de aanvullende behoefte van € 1.185 netto per maand daarom verminderen met € 500 en verder verminderen met € 64, zijnde de netto-pensioenuitkering die de vrouw krachtens pensioenverevening reeds ontvangt. Het hof gaat er derhalve van uit dat de vrouw behoefte heeft aan een aanvullende bijdrage in haar levensonderhoud van € 621 netto per maand, ofwel € 1.080 bruto per maand.

Wat de draagkracht betreft berekent het hof dat de man tot 1 januari 2018 uit zijn met pensioen aangevulde WW-uitkering het bedrag van € 1.080 kan voldoen. Per 1 oktober 2018 heeft de man geen recht meer op WW. Vanaf dat moment ontbreekt het hem aan draagkracht

om nog enige alimentatiebijdrage te betalen.

Voor zover de vrouw meer alimentatie heeft ontvangen vanaf 1 augustus 2015 (de ontslagdatum) dan thans wordt vastgesteld per die datum, kan van de vrouw niet worden gevergd dat zij die terugbetaalt, gelet op het consumptieve karakter van de partneralimentatie.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 05-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:2272

Zaaknummer: 200.223.798/01

RECHTSPRAAK

Ouder die alleen het gezag uitoefent overlijdt. Kind was kort voordien voorlopig onder toezicht gesteld tot eind september 2018. Raad voor de Kinderbescherming ziet geen reden om te voorzien in voorlopige voogdij, nu er een ondertoezichtstelling is. GI verzoekt met toepassing van artikel 1:299 BW in de voorlopige voogdij te voorzien. Rechtbank wijst het verzoek toe, ook al is er een ondertoezichtstelling die doorloopt na het overlijden van de ouder.

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt om met toepassing van artikel 1:299 BW ambtshalve een (voorlopige of tijdelijk) gezagsvoorziening te treffen over de minderjarige. Zijn moeder die alleen het gezag uitoefende, is overleden. De GI stelt dat aan de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) is verzocht om een voorlopige voogdij te vragen, zodat de GI in staat wordt gesteld om namens de minderjarige zijn belangen te behartigen. De Raad heeft laten weten geen noodzaak te zien voor een voorlopige voorziening, nu er onvoldoende dringend en onverwijld belang zou zijn. Volgens de GI is er sprake van een gezagsvacuüm. Er is op 25 juni 2018 een voorlopige ondertoezichtstelling uitgesproken, maar er kan niet zonder meer worden aangenomen dat deze doorloopt. Er is immers geen gezaghebbende moeder meer wier gezag beperkt kan worden. De status van de voorlopige ondertoezichtstelling is dan ook onduidelijk en daarmee ook de titel voor het verblijf van de minderjarige in het pleeggezin. Voorts zullen andere zaken voor de minderjarige geregeld moeten worden, zoals inschrijving op de nieuwe school, afwikkeling van de nalatenschap en het starten van jeugdhulp voor het verwerken van het overlijden van zijn moeder.

Namens de Raad is gesteld dat het niet dringend en onverwijld noodzakelijk is dat een gezagsvoorziening wordt getroffen. Op korte termijn is het onderzoek van de Raad gereed en thans is nog sprake van een voorlopige ondertoezichtstelling die loopt tot 25 september 2018.

De rechtbank overweegt dat in het verleden in de literatuur en rechtspraak verschillend is gedacht over de vraag of de ondertoezichtstelling alleen een gezagsbeperkende maatregel is, of een zelfstandig instituut, gericht op het verlenen van hulp aan en het waarborgen van toezicht op de minderjarige. In dat laatste geval heeft een wijziging in de persoon van de gezagsdrager

geen invloed op een bestaande ondertoezichtstelling, en in die redenering zelfs niet het overlijden van de enige gezagsdrager. Op 11 december 1987 heeft de Hoge Raad (NJ 1988/724, m.nt. E.A.A. Luijten) overwogen dat een ondertoezichtstelling mede tot functie heeft het verlenen van hulp en het waarborgen van toezicht aan een minderjarige, en dat daarmee onverenigbaar is dat de ondertoezichtstelling zou eindigen enkel door een gezagswijziging. Daarbij betreft de Hoge Raad dat dit tot gevolg zou hebben dat een leemte in de hulpverlening en het toezicht op het kind zou ontstaan. In de literatuur (Luijten in zijn annotatie bij genoemde uitspraak; J.E. Doek in de bespreking van deze uitspraak in *FJR* 1988-5; M.R. Bruning bij de toelichting op het doel van de ondertoezichtstelling in *Tekst en Commentaar Personen- en Familierecht*) wordt dit wel zo uitgelegd dat hieruit volgt dat een ondertoezichtstelling blijft bestaan als het bestaande gezag wegvalt als gevolg van overlijden van de ouder of voogd.

Ook als hiervan wordt uitgegaan, neemt dit echter niet weg dat vaststaat dat de minderjarige door overlijden van zijn moeder niet onder ouderlijk gezag staat en dat er evenmin in de voogdij is voorzien. Daar waar de Raad stelt dat de voorlopige ondertoezichtstelling het gezagsvacuüm dekt, is de rechtbank van oordeel dat dit niet het geval is. Immers, een (voorlopige) ondertoezichtstelling is een gezagsbeperkende maatregel. Deze beperking van het gezag heeft echter op zichzelf niet tot gevolg dat de GI gezagsbeslissingen mag nemen. Als beslissingen moeten worden genomen die het kind betreffen, en er is niet langer voorzien in het gezag, is sprake van een gezagsvacuüm, ook als door middel van het doorlopen van de ondertoezichtstelling geen leemte ontstaat in de hulpverlening. De GI heeft aannemelijk gemaakt dat voor de minderjarige gezagsbeslissingen genomen moeten worden, gelet op de zaken die feitelijk geregeld moeten (gaan) worden. Om die reden acht de rechtbank het dringend en onverwijld noodzakelijk om in het gezag over hem te voorzien. Naar het oordeel van de rechtbank dient de GI met de voorlopige voogdij te worden belast in afwachting van het verzoek tot voorziening in de voogdij van de Raad.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:8964

Zaaknummer: C/03/253337 / JE RK 18-1841

RECHTSPRAAK

Schriftelijke aanwijzing. Verzoek tot bekrachtiging van de schriftelijke aanwijzing aan de vader om contact te onderhouden met de gezinsmanager en medewerking te verlenen aan hulpverlening voor de minderjarige op straffe van een dwangsom. Rechtbank wijst verzoek toe en bepaalt de dwangsom op € 50 per keer dat de vader de uit de aanwijzing voortvloeiende afspraken en/of verplichtingen niet nakomt met een maximum van € 5.000.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft op 15 maart 2018 een schriftelijke aanwijzing gegeven aan de vader. Hierin is, kort samengevat, opgenomen dat de vader contact dient te onderhouden met de gezinsmanager door te reageren op telefoongesprekken, e-mails en brieven van de gezinsmanager. Voorts dient de vader aanwezig te zijn bij gesprekken met de gezinsmanager, waarbij ook de moeder aanwezig kan zijn. Tot slot dient de vader medewerking te verlenen aan de door de GI geïndiceerde hulpverlening voor de minderjarige.

Bij verzoekschrift van 27 juni 2018 heeft de GI bekrachtiging van voornoemde schriftelijke aanwijzing verzocht. Tevens is verzocht een dwangsom op te leggen van € 50 per keer dat de aanwijzing niet wordt nagekomen.

De kinderrechter overweegt dat is gebleken dat de gezinsmanager herhaaldelijk en op verschillende manieren heeft getracht met de vader in contact te komen. De vader heeft echter ieder contact afgehouden en reageert nergens op. Hierdoor is onvoldoende zicht op de opvoedingssituatie van de minderjarige bij de vader, terwijl er wel zorgen zijn over zijn ontwikkeling. De vader heeft geen medewerking verleend aan de uitvoering van de ondertoezichtstelling en de schriftelijke aanwijzing is noodzakelijk teneinde de concrete bedreigingen in de ontwikkeling van de minderjarige weg te nemen. De kinderrechter zal het verzoek dan ook toewijzen en de schriftelijke aanwijzing conform artikel 1:263 lid 3 BW bekrachtigen.

Vast staat dat de vader geen inzicht heeft gegeven in de opvoedingssituatie van de minderjarige en niet heeft meegewerkt aan de hulpverlening. Nu de vader ook niet ter zitting

is verschenen, valt niet te verwachten dat de enkele bekrachtiging van de schriftelijke aanwijzing ervoor zal zorgen dat de vader zich zal houden aan de in deze aanwijzing vervatte verplichtingen. Er zal dan ook moeten worden getracht de vader door middel van bepaling van een dwangsom krachtens artikel 611a Rv de in de schriftelijke aanwijzing vervatte verplichtingen na te laten komen. Gelet op het voorgaande is de kinderrechter van oordeel dat de verzochte dwangsom bij niet-nakoming van de verplichtingen kan worden toegewezen, zulks met ingang van 1 september 2018, om aldus de vader de gelegenheid te geven alsnog aan de in de schriftelijke aanwijzing vervatte verplichtingen te voldoen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 07-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:7474

Zaaknummer: C/15/275698 / JU RK 18-1146

RECHTSPRAAK

Aanvulling van de registers van de burgerlijke stand met een akte van geboorte en akte van overlijden van een in 1976 geboren en op dezelfde dag overleden kind.

De rechtbank had het verzoek tot aanvulling van de registers van de burgerlijke stand afgewezen. Het hof heeft bij tussenbeschikking een getuigenverhoor bevolen. Gehoord als getuige zijn de zwager van verzoekster en de moeder van verzoekster.

De moeder van verzoekster heeft verklaard dat zij vijf kinderen heeft gekregen die begin januari 1976 allemaal thuis waren in verband met de viering van kerst en oud en nieuw. Op een gegeven moment ging haar dochter naar boven. Na ongeveer een half uur is de moeder naar boven gegaan en vond dochter liggend in de douche. Er was veel bloed en de dochter moest bevallen. De moeder heeft haar naar bed begeleid. Daar is de dochter bevallen van een meisje. Het meisje werd heel snel geboren. Zij leefde bij geboorte. De moeder heeft de navelstreng behandeld. Zij heeft het meisje in een dekentje gewikkeld en in een doos gelegd. Die doos heeft de moeder in de slaapkamer ernaast gelegd. Of het kindje toen nog leefde, weet de moeder niet.

De moeder is weer naar beneden gegaan en verder gegaan met haar dagelijkse werkzaamheden. Zij heeft niemand iets gezegd over het gebeurde. 's Avonds heeft de moeder bij het uitlaten van de hond de doos in het water gegooid. Dat weet haar dochter. Zij is nog twee dagen thuis gebleven.

Tijdens de bevalling was haar man, de vader, op herhaling. Hij kwam ongeveer veertien dagen later thuis. De moeder heeft toen verteld van de bevalling en ook dat het kind niet levensvatbaar was. Hij heeft daarover niets gevraagd en het ook later met niemand meer over gehad.

Verzoekster zelf heeft verklaard op welke dag begin 1976 dit is gebeurd. Zo'n dag vergeet je nooit.

Het hof oordeelt op grond van de verklaring van de moeder en die van de dochter en op grond

van de stelling van verzoekers dat voldoende is komen vast te staan dat verzoekster begin 1976 is bevallen van een dochter die zij X heeft genoemd en die op dezelfde dag is overleden.

Het hof gelast de ambtenaar van de burgerlijke stand een akte van geboorte en een akte van overlijden met betrekking tot deze dochter op te maken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:6718

Zaaknummer: 200.222.426/01

RECHTSPRAAK

Pensioenverrekening op grond van Boon/Van Loon. Ex-man heeft in 2014 pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Geen rechtsverwerking. Niet onredelijk en onbillijk dat alsnog wordt verrekend, maar reeds uitgekeerd pensioen (tot 1 januari 2017) hoeft niet verrekend te worden. Eerder huwelijk van de man. Wijze van berekening in verband met nabestaandenpensioen.

Aan de rechtbank ligt de vraag voor of de vrouw aanspraak kan maken op (een deel van) het door haar ex-man opgebouwde pensioen. De echtscheiding van partijen op 11 oktober 1991 was tussen 27 november 1981 (de datum waarop het *Boon/Van Loon*-arrest werd gewezen) en 1 mei 1995 (het moment waarop de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding in werking is getreden). Aldus zal hun geschil aan de hand van het *Boon/Van Loon*-arrest worden beoordeeld. In het *Boon/Van Loon*-arrest heeft de Hoge Raad bepaald dat de pensioenrechten in de algehele gemeenschap vallen en in de verdeling van die gemeenschap moeten worden betrokken. Ook heeft de Hoge Raad in het *Boon/Van Loon*-arrest beslist dat pensioenrechten er naar hun aard niet geschikt voor zijn om bij scheiding toegedeeld te worden aan een ander dan degene die rechthebbende op het pensioen is.

Het door de man opgebouwde pensioen zal daarom niet bij helfte worden verdeeld, maar zal volledig aan de pensioengerechtigde, de man, worden toegedeeld, in beginsel onder verrekening van de helft van de waarde daarvan met de vrouw. Op welke wijze en tot welke bedragen precies verrekening als bovenbedoeld moet plaatsvinden zal hierna worden besproken.

De man heeft als primair verweer aangevoerd, dat de vrouw geen aanspraak kan maken op verrekening van zijn pensioen, omdat de vrouw haar rechten heeft verwerkt. Daarbij verwijst de man naar de brief van 7 november 1990. Volgens de man heeft hij er op basis van deze brief gerechtvaardigd op vertrouwd dat, omdat de vrouw geen aanspraak maakt op partneralimentatie, zij evenmin aanspraak maakt op pensioenverrekening. In de brief van 7 november 1990 is echter ook vermeld dat (de advocaat van) de vrouw verwacht dat de verdeling van de gemeenschap geen problemen zal opleveren. Met de vrouw is de rechtbank

daarom van oordeel dat de man uit die brief niet mocht afleiden dat de vrouw geen verdeling van de gemeenschap wenste. Nu de pensioenaanspraken van de man onderdeel uitmaakten van de huwelijksgemeenschap, kan niet met succes worden betoogd dat de vrouw met genoemde brief haar aanspraken op de verrekening heeft verwerkt.

In aanvulling op de hiervoor genoemde omstandigheden, heeft de man bepleit dat de redelijkheid en billijkheid aan de toewijzing van de vorderingen van de vrouw in de weg staan, gelet op het leeftijdsverschil van vijftien jaar tussen partijen, het gegeven dat de vrouw op 6 maart 2012 in staat van faillissement is verklaard (welk faillissement op enig moment is opgeheven), en de omstandigheid dat volgens de man sprake is van een vergeldingsmotief van de vrouw. De rechtbank stelt voorop dat zij, blijkens Hoge Raad 13 juni 2014, ECLI:NL:HR:2014:1402, bij de beoordeling van deze kwestie een grote mate van vrijheid heeft. Hierin ziet de rechtbank echter onvoldoende aanleiding om de vrouw de aanspraak op pensioenverrekening te ontzeggen. Voor zover de vrouw – in tegenstelling tot de man – gelet op het leeftijdsverschil aanzienlijke voordelen zal genieten uit het nabestaandenpensioen van de man, wordt dit immers verdisconteerd in de hoogte van het te betalen bedrag, zoals uit het navolgende volgt. Ook de omstandigheid dat de vrouw de bedragen die zij ontvangt uit hoofde van de pensioenverrekening mogelijk zal aanwenden ter aflossing van haar schulden, zoals de man vreest en hetgeen door de vrouw is betwist, brengt evenmin mee dat pensioenverrekening achterwege dient te blijven. Dat de pensioenuitkering strekt tot voorziening in het levensonderhoud brengt hierin geen verandering, nu het voorzien in levensonderhoud onder omstandigheden mede kan bestaan uit het aflossen van schulden. Het betoog van de man dat slechts sprake is van een vergeldingsmotief van de vrouw, volgt de rechtbank niet. Niet alleen staat dit argument haaks op het zo-even verworpen argument, maar bovenal is het, tegenover de betwisting door de vrouw, onvoldoende onderbouwd.

In het betoog van de man, dat hij – als gevolg van het feit dat de vrouw hem pas eind 2016 voor het eerst heeft verzocht om verrekening van het pensioen – het reeds uitgekeerde pensioen heeft geconsumeerd, ziet de rechtbank echter wel aanleiding om te oordelen dat de vrouw geen aanspraak kan maken op het deel van het pensioen dat voor eind 2016 reeds aan de man was uitgekeerd. Zij kan dus geen aanspraak maken op het deel van het pensioen dat is uitgekeerd vóór 1 januari 2017.

De vrouw heeft gevorderd dat voor recht wordt verklaard dat er een gemeenschap bestaat ten aanzien van het door de man voor en tijdens het huwelijk met de vrouw opgebouwde pensioen. De man heeft daartegen aangevoerd dat het voor en tijdens zijn huwelijk met zijn eerste vrouw opgebouwde pensioen niet dient te worden meegenomen bij de berekening van de vordering van de vrouw, omdat zijn eerste vrouw nog aanspraak zou kunnen maken op pensioenverrekening.

De rechtbank overweegt als volgt. Het *Boon/Van Loon*-arrest neemt tot uitgangspunt dat ook het voorafgaand aan het huwelijk opgebouwde pensioen verrekend dient te worden. In het *Boon/Van Loon*-arrest is echter tevens overwogen dat er omstandigheden kunnen bestaan, bijvoorbeeld indien het geen eerste huwelijk betreft, die aanleiding geven het pensioen, voor zover het voor het huwelijk reeds was gebouwd, geheel of gedeeltelijk buiten de verdeling te houden.

De man heeft een schriftelijke verklaring overgelegd van zijn eerste ex-vrouw, waarin zij –zakelijk weergegeven – verklaart dat zij aanspraak maakt op verrekening van de voorafgaand en tijdens haar huwelijk met de man opgebouwde pensioenrechten. De rechtbank gaat er gelet hierop van uit dat de man nog met zijn eerste ex-vrouw moet verrekenen over het door hem voorafgaand aan en tijdens het huwelijk met zijn eerste vrouw, derhalve tot 2 december 1983, opgebouwde ouderdomspensioen. De vrouw kan daarom in redelijkheid op verrekening van de pensioenrechten van de man die zijn opgebouwd over diezelfde periode (de periode tot 2 december 1983) geen aanspraak maken.

De aanspraak van de vrouw dient te worden vastgesteld door de contante waarde van het ouderdomspensioen en het nabestaandenpensioen dat de man heeft opgebouwd vanaf 2 december 1983 tot 11 oktober 1991 te berekenen en bij elkaar op te tellen, dit bedrag vervolgens bij helfte te verdelen, en tot slot van de helft die de vrouw toekomt de contante waarde van het nabestaandenpensioen dat de man heeft opgebouwd in de periode van 2 december 1983 tot 11 oktober 1991 af te trekken. Op het bedrag dat resteert kan de vrouw in beginsel aanspraak maken uit hoofde van de waardeverrekening van het pensioen van de man.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:10849

Zaaknummer: C/09/530529 / HA ZA 17-398

RECHTSPRAAK

Vyshnyakov t. Oekraïne

Omgangsregeling. Tenuitvoerlegging. Recht van de ouder op maatregelen gericht op hereniging. Adequaatheid bepaald door voortvarendheid. Comprehensive compliance strategy is vereist. Inadequate houding. Ontbreken van wettelijk en administratief systeem. Geen discriminatie met betrekking tot verzoek wijziging hoofdverblijfplaats.

Verzoeker trouwde in 2006 met O. en in 2007 werd hun dochtertje geboren. Vier maanden na de geboorte gingen ze uit elkaar. De dochter bleef bij O. In 2009 werd de echtscheiding door de rechtbank uitgesproken. In 2009 besliste de rechtbank dat verzoeker zijn dochter drie keer per week mocht bezoeken, waarbij ook bezoek met overnachtingen. Omdat O. de contacten belemmerde, diende verzoeker een klacht in bij de politie. De politie weigerde iets te doen, omdat er geen strafbaar feit werd gepleegd. In 2009 verhuisde O. met de dochter naar Selydove, op 600 kilometer afstand van verzoeker. Verzoeker verzocht de rechtbank te bepalen dat de dochter bij hem zou wonen, welk verzoek ongegrond werd verklaard. Op verzoekers initiatief begon de deurwaarder de uitspraak over de contactregeling ten uitvoer te leggen, maar de rechtbank oordeelde dat de deurwaarder geen bevoegdheid had in omgangszaken. In 2012 beëindigde de rechtbank de tenuitvoerleggingsprocedure. Daarna voerde verzoeker een procedure om O. te laten veroordelen tot betalen van schadevergoeding voor het belemmeren van zijn contactregeling. De rechtbank wees het verzoek af vanwege bewijsgebrek. Van 2013 tot 2015 deed verzoeker opnieuw beroep op de politie, echter zonder succes. In 2014 oordeelde de rechtbank Selydove dat verzoeker het recht had dat zijn dochter een maand in de zomervakantie bij hem zou blijven en een week in de wintervakantie. In 2014 verzocht verzoeker de rechtbank Selydove de hoofdverblijfplaats van de dochter te wijzigen door te bepalen dat de dochter bij hem zou verblijven. Hij voerde aan dat O. werkloos was en dat ze vlakbij een militair actief gebied woonde. Dit verzoek werd afgewezen, omdat verzoeker niet had onderbouwd dat O. geen onafhankelijk inkomen had en evenmin dat zijn dochter gevaar liep vanwege de militaire acties in de nabijheid.

Bij het EHRM klaagt verzoeker over de maatregelen die genomen zijn om zijn omgangsrecht af te dwingen. Hij klaagt bovendien dat de nationale rechter op discriminatoire wijze de hoofdverblijfplaats van zijn dochter heeft bepaald. Het EHRM overweegt dat een ouder het recht heeft dat maatregelen worden genomen gericht om hereniging met het kind en dat de staat verplicht is om een hereniging te bevorderen, voor zover het belang van het kind wordt gediend door instandhouding van de relatie. Of de genomen maatregelen adequaat zijn hangt af van de voortvarendheid en indien het gedrag van de ouder onrechtmatig is, moeten sancties worden overwogen. Verzoeker had familie- en gezinsleven met zijn dochter. Hoewel de rechtbank in 2009 had bepaald dat hij recht had op contact met haar, kon hij het contact met haar niet uitoefenen. De mate van hinder was ernstig. Het EHRM merkt op hoeveel inspanningen verzoeker heeft gedaan: civiel procedure, hulp verzocht van de politie, opnieuw procedure, opnieuw hulp verzocht van de politie. Desalniettemin beperkten de deurwaarders hun acties tot formele handelingen. Uit niets blijkt dat er een poging werd gedaan om de medewerking van de moeder te bevorderen door een *comprehensive compliance strategy*. Het is onduidelijk of de sociale diensten betrokken hadden kunnen worden of dat familiemediation had kunnen worden ingezet. Het ontbreken van dergelijke maatregelen beperkten nogal de mogelijkheden om medewerking te verkrijgen van de weigerachtige ouder. Wanneer naleving van contactregeling niet door vrijwillige acties kan worden bewerkstelligd, moeten maatregelen worden overwogen waarmee de medewerking kan worden afgedwongen. In dit geval waren noch vrijwillige maatregelen, noch dwangmaatregelen ingezet. Om onduidelijke redenen werd geen gebruik gemaakt van de bevoegdheden van de deurwaarders. Verzoeken aan de politie waren aan dovemansoren gericht. Uiteindelijk heeft verzoeker een nieuwe procedure gestart, gericht op tenuitvoerlegging, maar deze procedure had geen betrekking op de rechterlijke uitspraak van 2009. Door het uitblijven van actie van de autoriteiten bleef die uitspraak van 2009 gedurende zes jaar zonder enig gevolg. Het EHRM overweegt dat de tekortkomingen niet alleen het gevolg waren van een inadequate houding van de deurwaarders, maar tevens van het volledig ontbreken van een wettelijk en administratief systeem. Zo waren de familie- en jeugdprofessionals niet betrokken. Zo werd niet gezocht naar een op maat gesneden oplossing in het licht van de omstandigheden van het geval. Artikel 8 EVRM is geschonden.

Verzoeker stelt voorts dat hij door de afwijzing van zijn verzoek om wijziging van de hoofdverblijfplaats van zijn dochter slachtoffer is geweest van discriminatie, in strijd met artikel 14 juncto 8 EVRM. Hij stelt ook dat de besluitvorming naar aanleiding van zijn verzoek niet voldeed aan de uit artikel 8 EVRM voortvloeiende vereisten. Gelet op het feit dat de dochter altijd bij de moeder heeft gewoond en gelet op de brede beoordelingsmarge die in dit soort gevallen aan de nationale rechter wordt toegekend, overweegt het EHRM dat artikel 8 EVRM niet is geschonden. De nationale rechter verkeerde in een betere positie dan het EHRM

om het bewijs te waarderen. Uit niets blijkt dat er sprake is geweest van willekeur of dat verzoekers procedurele rechten werden verwaarloosd. Het EHRM verklaard dit onderdeel kennelijk niet-ontvankelijk.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 26-07-2018

Zaaknummer: 25612/12